

ابن مبارک، ابو عثمان سعدان. (وف ۲۲۰ق)، ادیب، نحوی و محدث. وی برده و از اسیرانی بود که در طخارستان به دست مسلمانان افتاد. ابن مبارک نایبنا بود و در نحو از مکتب کوفیان پیروی می‌کرد. از ابو عبید معمر بن مثنی روایت می‌کرد و ابن دینار هاشمی نیز از او روایت کرده است. از آثار وی: «خلق الانسان»؛ «كتاب الروح»؛ «الارض والمياه والبحار والجبال»؛ «التقاص و الامثال».

الاعلام (۳/ ۱۴۰)، تاریخ بغداد (۹/ ۲۰۳)، ریحانه (۸/ ۱۸۹)، الفهرست ابن ندیم، ترجمه (۱۱۹)، معجم الادباء (۱۱/ ۱۸۹-۱۹۰)، معجم المؤلفین (۴/ ۲۱۴).